

LEVENT

DÜNYA HARİKALARININ PEŞİNDE

Mustafa Orakçı

Mustafa Orakçı

1979 yılında Çanakkale'nin Çan ilçesinde dünyaya gelen Orakçı, Trakya Üniversitesi Sınıf Öğretmenliği Bölümü mezunu. Üniversiteden mezun olduğu günden bu yana çoğu vaktini çok kıymet verdiği öğrencileriyle geçiren Orakçı, öğretmenlik mesleğini çok seviyor. Temel yazarlık hedefini, öğrencilerinin keyifle okuyacağı kitaplar yazmak olarak açıklayan Orakçı, öğretmenlik yapmaya ve yazmaya devam ediyor.

LEVENT

DÜNYA HARİKALARININ PEŞİNDE

Yazan: Mustafa Orakçı
Resimleyen: Derya Işık Özbay
Yayın Yönetmeni: Savaş Özdemir

Editör: Tülay Öncü

Kapak Tasarım: Sefer Koçan

İç Tasarım: Nur Kayaalp

Raf: 6 - 10 Yaş Öykü / Hikâye

ISBN: 978-605-08-3013-2

2. Baskı / Nisan-2019

Baskı ve Cilt: WPC Matbaacılık
Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad.
No: 17-1 Bağcılar / İstanbul
Sertifika No: 35428
Tel: (0212) 886 83 30

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi AŞ

Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5 Fatih/İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No:12364

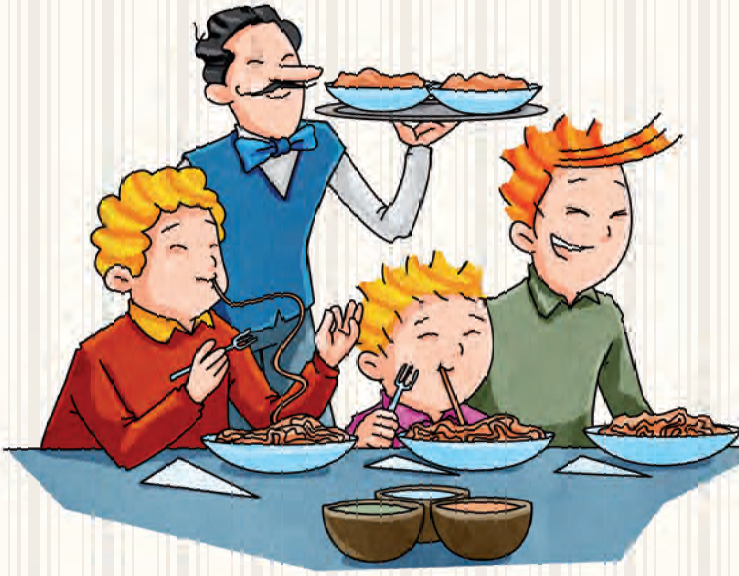
Tel: (0212) 511 24 24 (pbx)

timascocuk.com • timascocuk@timas.com.tr

iyi ki kitaplarım var...

© 2018 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

İÇİNDEKİLER

NEREDESİN OSMAN?	5
OSMAN'IN SIRRI	8
OKUL BAHÇESİNDE	15
YOLCULUK BAŞLIYOR	22
ÇİN SEDDİ	25
PETRA ANTİK KENTİ.....	44
MACHU PICCHU.....	66
CHICHEN ITZA	86
KEOPS PİRAMİDİ.....	96
KOLEZYUM	108
TAC MAHAL	122

NEREDESİN OSMAN?

Okulların bitmesiyle, benim gibi bütün öğrencilerin gelmesini iple çektiği yaz tatili başladı. Babamın izni başlamadığı için biz tatile çıkamadık. Ama tayfa hariç mahalledeki arkadaşlarımın çoğu gitti. Okul bahçesi, oyun parkı... Her taraf bomboş...

Bizim tayfa olmasa Mert'le birlikte ne yapardım bilmiyorum. Nasıl geçirdi koca yaz? Düşünmesi bile kötü!

Gerçi Mert yüzünden yaz tatili her türlü sıkıcı bir hâl alıyor. Her sabah erkenden Mert tarafından uyandırılıyor. Bazen yorum ve bütün günüm onunla birlikte geçiyor. Bazen "Keşke okul olsaydı!" diye aklımdan geçiriyorum.

Ayrıca bütün gün Mert'le uğraşmak yetmiyormuş gibi bir de tayfaıyla uğraşıyordum. Hiçbiri kalkmak bilmiyor. Tabii hiçbirinin benimki gibi yaramaz, inatçı, uykuyu sevmeyen, oyuncu, öfkeli, ağabey düşmanı, bencil ve yaramaz kardeşi... Yaramazı söylemiş miydim? Amaan neyse...

Dediğim gibi hiçbirinin başında Mert gibi bir bela olmadığı için fosur fosur uyuyorlardı. Uyanıp evden çıkmaları akşamı buluyordu. Ben de onlar yüzünden daha fazla Mert'e maruz kalıyordum.

Akşamları tayfaıyla buluşup bir şeyler yapmak ve etrafta dolaşmak bana ilaç gibi geliyordu. Sadece akşamları da olsa onlarla vakit geçirmek çok güzeldi...

Oldukça sıradan geçen yaz tatilinin bir anda deęiře-
ceęini, kendimizi büyük bir maceranın içinde bulaca-
đımızı ve dünyanın bir ucundan bir ucuna gideceğimizi
tahmin bile edemedim.

Nasıl mı oldu? Her şey, Osman'ın birkaç akşam üst
üste ortadan kaybolmasıyla başladı...

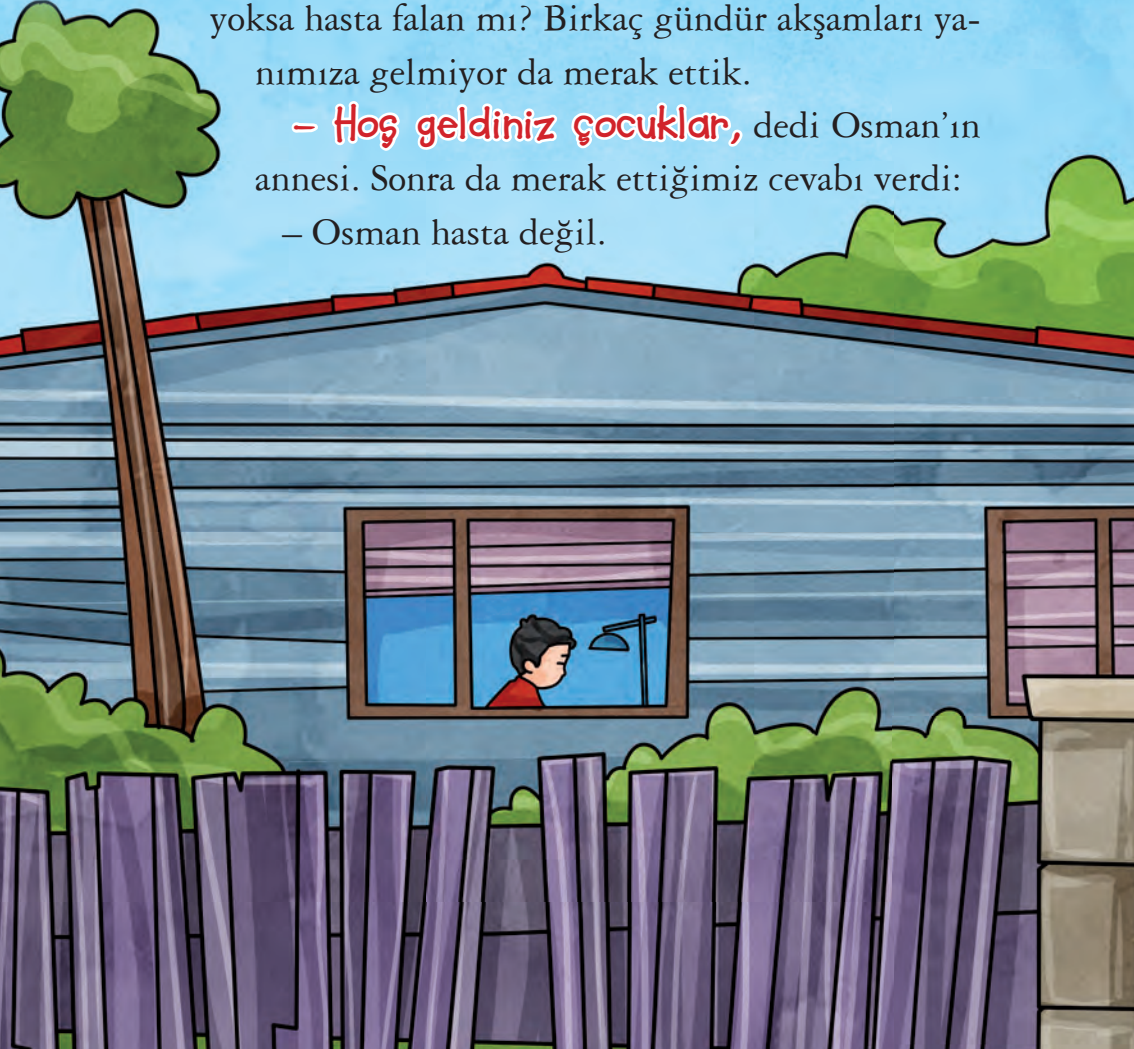
OSMAN'IN SIRRI

Osman birkaç akşam dışarı çıkmayınca, tayfaıyla toplanıp Osman'ın evine gittik. Kapıyı annesi açtı. En önde olduğum için konuşmayı ben yaptım:

– İyi akşamlar teyzeciğim! Osman evde mi acaba, yoksa hasta falan mı? Birkaç gündür akşamları yanımıza gelmiyor da merak ettik.

– **Hoş geldiniz çocuklar**, dedi Osman'ın annesi. Sonra da merak ettiğimiz cevabı verdi:

– Osman hasta değil.

Hemen arkamda duran Kâmil, elini omzuma attı ve konuşmaya başladı:

– Yoksa yemek mi yiyor? Hani yiyorsa yardım etmek için ben de gelebilirim. Tam akşam yemeği saati de...

Silkelenerek Kâmil'in elini omzumdan attım ve teyzenin konuşması için sustum:

– Çocuklar, Osman iki üç gündür odasından çıkmadan bir şey üzerinde çalışıyor. İnter-netten yazıyor. Ne yapıyor bilmiyorum. En iyisi ben çağırayım da o anlatsın size...

Osman'ın annesi tekrar içeri girdi ve salondan seslendi:

– Osman, arkadaşların geldi!

Kısa bir sessizlikten sonra annesi bize el salladı ve içeri girdi. Hemen arkasından da Osman görüldü:

– Osman neredesin kaç gündür, diye sordum hemen...

Osman gayet sağlıklıydı ve yüzü gülüyordu. Hepimize baktı, tam konuşmaya başlayacaktı ki biraz önce sorduğum soruyu tekrarladım.

– Osman kaç gündür neredesin? Bir sorun yok değil mi?

– Teşekkür ederim Levent, dedi Osman. Çok ilginç bir yarışma üzerinde çalışıyordum. Bir bilmece var da onu çözmeye uğraşırken zaman nasıl geçti, anlayamadım. Üstelik hâlâ çözebilmiş değilim.

Hayri:

– Artık sana yardım edip bu bilmeceyi çözmemiz lazım. Senin aramıza katılmanı istiyoruz. Sen yokken zekâ ortalamamız çok düştü!

Hepimiz güldük. Osman eliyle “Bir dakika!” işareti yaptı. Sonra kayboldu. İçeri, odasına gitmişti sanırım. Osman yaklaşık bir dakika sonra elinde üç küçük resimle çıkageldi.

– Çocuklar, benim katıldığım yarışma aslında sizi de ilgilendiriyor. Soruyu doğru cevaplayanlar dünya turuna, daha doğrusu “Dünya’nın Harikaları Turu”na katılacaklarmış. Eğer bu bilmeceyi çözersek birlikte harika bir yolculuğa çıkabiliriz.

Ben Osman'ın elinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ki buna gerek kalmadı. Mert hemen sordu:

– Osman Ağabey elindekiler ne?

Osman elindeki kâğıtları sıraya koydu. Ve ilk resimden itibaren sırayla bize göstermeye başladı.

Osman'ın elinde tuttuğu resim oldukça eski bir yapıya ait gibi duruyordu. Bakışlarından anladığım kadarıyla bunun ne olduğunu bilmemizi istiyordu.

– İlk resim bu. Anlamını bir türlü bulamadım. Üzerine kafa patlatıp duruyorum. Bakalım siz bilebilecek misiniz, diye sordu.

Kimseden ses çıkmadı. Her zamanki gibi ilk konuşan Kâmil oldu:

– Tarihî bir yemek sofrası, antik dönemlere ait... Hepimiz güldük.

Hayri bir süre durdu ve cebinden telefonunu çıkardı. Sonra da telefonu bize uzattı ve salladı:

– Bunun ne olduğunu bilmiyorum, ama nasıl bulacağımı biliyorum. Resim araması yapacağız.

Kimse bir şey anlamamıştı. Bu işe en çok da Mert şaşırdı:

– Ağabey, Osman Ağabey’in elinde resim var zaten. Niye resim arayacakmışız ki?

– Ben de bilmiyorum Mertçiğim. Sabret...

Hayri, elindeki telefonla o şeklin resmini çekti ve arama düğmesine bastı. Onun ne yapmak istediğini şimdi anlamıştım. Arama motoruna yazı yazıp aramak yerine resim yükleyip resmi arattı. Zaten çok geçmeden de bir sürü sonuç geldi. Hayri elindeki şeyi okumaya başladı:

– **Maya Takvimi...**

– Arkadaşlar harikasınız, dedi Osman. Neden daha önce size danışmadım ki? Akıl akıldan üstündür.

Osman bir diğer resmi gösterdi. Bizim tayfadan bu kez ilk konuşan ben oldum:

– Bu bir kılıç, üstelik eski bir kılıç, dedim ve Hayri’ye döndüm:

– **Bunun resmini de çekip bir arasana.**

Hayri dediğimi yaptı, ama yüzündeki ifadeden bir sonuç bulamadığını anlayabiliyordum.

– Ne olduğunu bulamadım, dedi.

Kâmil arkamdan seslendi:

– Tabii ki kılıç değil. Görmüyor musun basbayağı ekmek bıçağı, belki de tarihî bir tereyağı bıçağı...

Osman konuşmadan diğer bir resmi gösterdi.

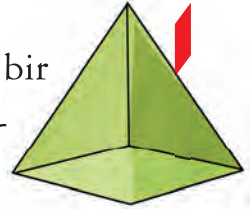
Osman'ın gösterdiği resimde dağların üstünde bir ejderha görünüyordu. Hiçbir şey anlamamıştım. Bu resme tek yorum Kâmil'den geldi:

- *Yenmeyen bir hayvan... Hiç işim olmaz.*

Osman daha sonra elindeki son resmi gösterdi.

Buna cevabını ise Mert verdi:

- Bu bir piramit, dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle... Bizim öğretmen bunlardan çok gösterdi bize.

Osman resimlerin olduğu kâğıtları elinde topladı ve konuşmaya başladı:

- Bu resimlerden sonra yarışmanın sorusunu da size sorayım, dedi ve son resmin arkasını çevirdi. Soru cümlesi kocamandı ve kırmızı harflerle yazılmıştı. Üstelik bu yazı tipi oldukça ilginç görünüyordu:

在
哪
里

在哪里¹

1 neresi, nerede

Kafam allak bullak olmuştu. Gördüklerimden hiçbir şey anlamadım.

– Ben hiçbir şey anlamadım, dedim.

Osman sadece gülümsemekle yetindi.

– Arkadaşlar benim yapmam gereken son bir iş daha kaldı. Yarın öğleden sonra saat tam 14.00’te okul bahçesinde buluşalım. Kafanızı karıştırdığımı biliyorum. Ama yarın bütün soruların cevabını alacaksınız.

Osman gülümseyerek kapıyı yüzümüze kapattı.

– Osman ne kadar da garipti bugün, dedim.

Kâmil ise hemen arkamdan konuşarak herkesi güldürmeyi başardı:

– Yediği bir şey dokunmuş olmasın?

Biz de akşama, yani daha doğrusu güneş batana kadar diğer mahalledeki çocuk parkında futbol maçı yaptık.

Akşam eve döndüğümüzde hâlâ kafamda Osman’ın

bize gösterdiği resimler vardı. Ertesi gün o resimlerin neler olduğunu öğrenecektim, ama

bir türlü kafamdan atamadım. Bunları

düşünerek yatıp uyudum.

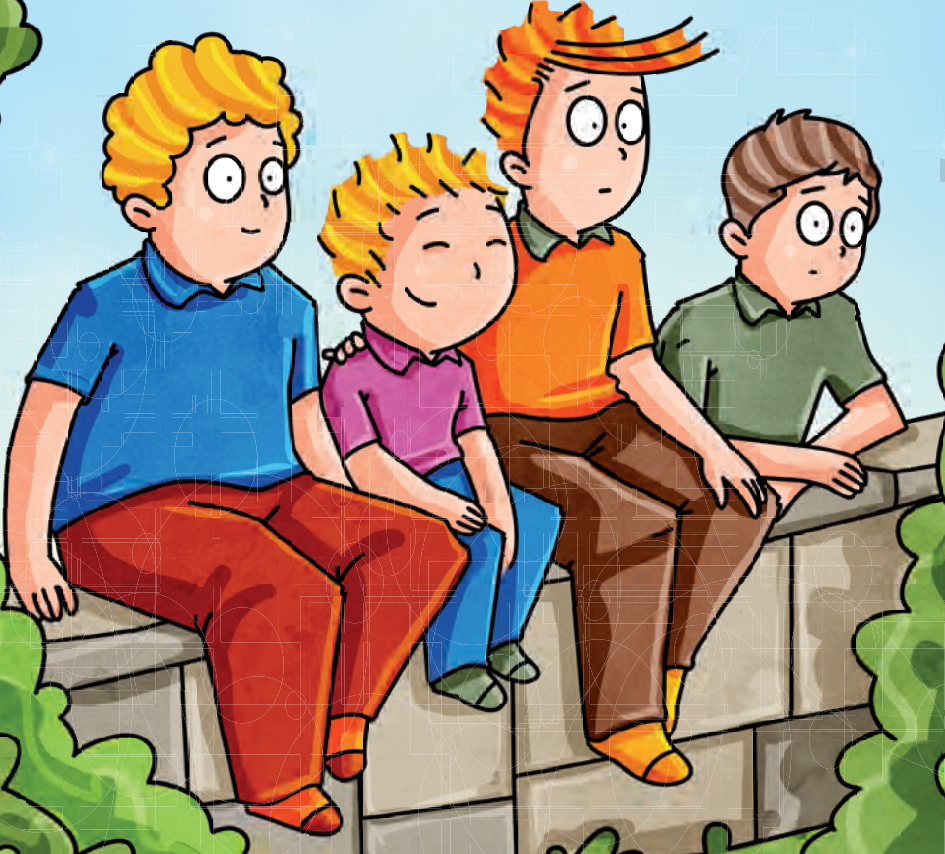
Yarın neler olacağını çok merak ediyordum.

OKUL BAHÇESİNDE

Osman'ın söylediği saatte hepimiz okul bahçesinde toplandık. Öğrenciler yokken çok sessiz geldi burası. İçim bir tuhaf oldu.

Bahçede çok beklememiz gerekmedi. Yaklaşık on dakikalık bir bekleyişten sonra neredeyse herkes geldi. Bir tek eksikimiz vardı. O da Osman'dı. Biz bir süre daha beklemek için bahçe duvarının üzerine çıkıp oturduk.

Kendi aramızda konuşurken, birinin bize okulun üst katından seslendiğini zor fark ettik. Üst kattan bize bağırın kişi Osman'dı. Meğer bizden önce gelmiş ve nasıl başardıysa okula girmişti. Kafamı kaldırııp dikkatli bakınca, yanında bir kadının ve öğretmenimizin olduğunu da fark edince şaşırdım.

– Hayırdır inşallah, dedim belli belirsiz.

Gerçi Osman pek sıkıntıdaymış gibi görünmüyordu. Gülümseyip bize el salladı:

– Hey çocuklar, gelseniz ya! Burada sizi beklerken ağaç olduk. Okulun kapısı açık... Sizi burada bekliyoruz.

